

Kereseti kérelmek

- A Bíróság állapítsa meg, hogy a Francia Köztársaság – mivel átültette a belső jogba az egyetemes szolgáltatás ellátásának garانتálására alkalmas vállalkozások kijelöléséről szóló rendelkezéseket – nem teljesítette a 2002/22/EK „Egyetemes szolgáltatási irányelv”⁽¹⁾ 8. cikkének (2) bekezdéséből, 12. és 13. cikkéből valamint a IV. mellékletéből eredő kötelezettségeit;
- A Bíróság kötelezze a Francia Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A Bizottság a keresetével lényegében azt rója fel az alperesnek, hogy helytelenül ültette át a 2002/22 irányelvet, mivel a francia jogszabály úgy rendelkezik, hogy az egyetemes szolgáltatás egyik összetevőjének ellátásával bármely üzemeltetőt meg lehet bízni, amely e szolgáltatás ellátására a nemzeti terület egészén képes. Az ilyen rendelkezés sérti mind a fent említett irányelv 8. cikkének (2) bekezdésében kimondott hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét, mind az irányelv 8., 12., és 13. cikkéből valamint a IV. mellékletéből következő költséghatékonyság és hatékonyság elvét, mivel az eleve kizárja azokat a gazdasági szereplőket, amelyek nem képesek az egész nemzeti területen az egyetemes szolgáltatás ellátásának biztosítására. Természetesen az irányelv önmagában végső soron nem zárja ki az egész nemzeti területet lefedő egyetlen üzemeltető kijelölésének lehetőségét, de előírja a tagállamok számára, hogy először az irányelv 8. cikkének (2) bekezdésében megfogalmazott szempontoknak megfelelő nyílt eljárást kövessék, annak garانتálása érdekében, hogy az egyetlen üzemeltető esetleges kijelölése legyen a leginkább hatékony és költséghatékony megoldás.

⁽¹⁾ Az egyetemes szolgáltatásról, valamint az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó felhasználói jogokról szóló, 2002. március 7-i 2002/22/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv („Egyetemes szolgáltatási irányelv”) (HL L 108., 51. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 29. kötet, 367. o.).

2007. június 1-jén benyújtott kereset – Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Luxemburgi Nagyhercegség

(C-263/07. sz. ügy)

(2007/C 211/22)

Az eljárás nyelve: francia

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: A. Alcover San Pedro és J.-B. Laignelot meghatalmazottak)

Alperes: Luxemburgi Nagyhercegség

Kereseti kérelmek

- A Bíróság állapítsa meg, hogy a Luxemburgi Nagyhercegség – mivel nem megfelelően ültette át a környezetszennyezés integrált megelőzéséről és csökkentéséről szóló, 1996. szeptember 24-i 96/61/EK tanácsi irányelv⁽¹⁾ 9. cikkének (4) bekezdését, 13. cikkének (1) bekezdését, valamint I. mellékletét – nem teljesítette ezen irányelvből eredő kötelezettségeit;
- kötelezze a Luxemburgi Nagyhercegséget a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A Bizottság keresete alátámasztása érdekében három kifogásra hivatkozik.

Első kifogásával mindenekelőtt azt rója az alperes terhére, hogy nem megfelelő módon ültette át a 96/61 irányelv 9. cikkének (4) bekezdését, mivel az „elérhető legjobb technikák” – helyes – meghatározását kiegészítette ezen technikák „túlzott költségeinek” említésével, ami nem szerepel az irányelvben. Ha ugyanis az irányelv az elérhető legjobb technikákat úgy határozza meg, mint azok a technikák, amelyeket olyan mértékben fejlesztettek ki, hogy azok alkalmazhatók legyenek a vonatkozó ipari ágazatban gazdaságilag és műszakilag képviselhető feltételek mellett, e meghatározás nem engedi meg az olyan technikák szisztematikus kizárását, amelyek alkalmazhatósága és hozzáférhetősége az ugyanazon, vagy hasonló ágazathoz tartozó, közepes méretű és gazdaságilag kiegyensúlyozott létesítmények vonatkozásában túlzott költségekkel jár. Az ilyen pontosítás meghaladja az irányelv által e tekintetben előírtakat.

Második kifogásával a Bizottság azt rója az alperes terhére, hogy korlátozta az engedélyek feltételeinek újraértékelésére és frissítésére vonatkozó, az irányelv 13. cikkének (1) bekezdésében szereplő kötelezettség hatályát, mivel az átültető nemzeti jogszabályok értelmében az újraértékelésre kizárólag három, pontosan meghatározott esetben kerülhet sor, vagy ha annak szükségessége „megfelelően indokolt”. Ez a megfogalmazás újfent korlátozást jelent az irányelv szövegéhez képest, amely egyszerűen az engedély feltételeinek „időszakonkénti” újraértékelését és „szükség esetén” történő frissítését írja elő.

Végül harmadik kifogásával a Bizottság azt rója az alperes terhére, hogy helytelenül ültette át az irányelv I. mellékletét, mivel az irányelvet átültető nemzeti jogszabályokban „50 MW-ot meghaladó hőteljesítménnyel rendelkező kazánházak” szerepelnek, nem pedig „50 MW-ot meghaladó hőteljesítménnyel rendelkező égetőművek”, ahogyan az az említett melléklet 1.1. kategóriájában található. Ez utóbbi kategória azonban tágabb, mint csak a kazánházak kategóriája.

⁽¹⁾ HL L 257., 26. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 3. kötet, 80. o.